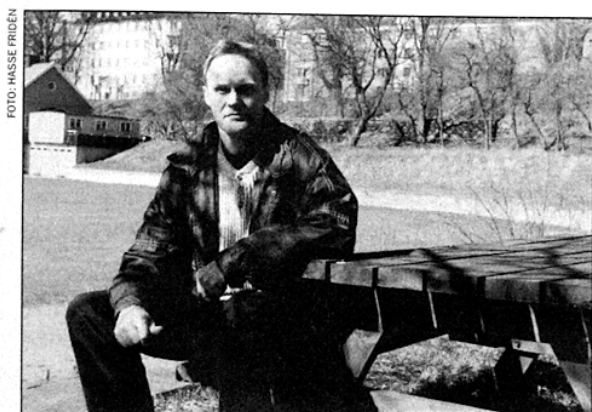

Magnusson möter: Lars-Ove Holmberg

Under rubriken "Magnusson möter..." kommer Stefan Magnusson i årets matchprogram att presentera en del gamla Bajenstjärnor. Inte de största, inte Kenta, Billy, Ronnie eller killarna från 82-laget, utan de lite mer bortglömda ansiktena. Givetvis några av Stefans favoriter från hans uppväxt, men också spelare med karisma och talang som kanske aldrig fick de där stora rubrikerna. Spelare som jobbade i det tysta, älskades på Söderstadion, men som journalistkåren aldrig slösade någon trycksvärta på.

Lars-Ove Holmberg drygt 30 år efter genombrottet som målfarlig forward i Hammarbys A-lag.

På sidan 98 i Hammarbys 100-årsbok ser vi en lagbild från 1972. Längst till vänster i översta raden, bredvid "Bönan" Löf, står en spelare med polisonger breda som tyska motorvägar, Lars-Ove "Lill-Hinken" Holmberg. Ett år senare blev han, blott 24 år gammal, brutalt nedsparkad i Idrottsparken av IFK Norrköpings ettrige terrier Christer Hult och en lovande karriär fick ett abrupt slut. När jag tjugosju år senare träffar "Lill-Hinken" på Kvarnen känns det som tiden har stått stilla. Förvisso är motorvägspolisongerna borta, men den spänstige 50-åringen jag har framför ser oförsämrat fräsch ut.

– Nja, säger "Lill-Hinken" jag brukar hålla igång med lite pingis numer. Fotboll var det sex-sju år sen jag lirade.

Han har gott påbrå, farsan är den legendariske Bajencentern Folke "Hinken" Holmberg (72 år idag) och att det skulle bli fotboll för den gänglige Lars-Ove var det aldrig något snack om.

– Nää, vi var en riktig fotbollsfamilj, mina tre småbrorsor lirade i olika pojk- och ungdomslag när jag kom med i A-truppen, minstingen Anders ("Mini-Hinken") var faktiskt med i Hammarbys A-trupp 1983–84 men fick tyvärr aldrig chansen i allsvenskan.

Varför "Hinken"?

Var kom då egentligen smeknamnet ifrån?

– Farsan knegade på Tidbecks metall och där skulle alla ha smeknamn, så någon hittade på "Hinken" och på den vägen är det. Nacka jobbade där en sväng också men han ville som bekant inte vara så länge på samma arbetsplats.

Det började med pojkklagsfotboll i Hammarby för "Lill-Hinken" men som 16-åring gick han till Stureby i dåvarande klass 1 (div 5).

– Jag kände att jag stod still och farsan, som var tränare i Stureby, tjtade över mig. Vi vann klass ett och gick upp i fyran. Jag lirade ett år till men Hammarby lockade och i december 1967 var jag tillbaka.

Hammarby hade fallit ur allsvenskan det året och Nacka hade gjort sitt sista framträdande i den tigerrandiga tröjan. Nu gällde det att snabbt komma tillbaka, något som alla förstod skulle bli problematiskt när nestorn Tom Turesson blivit proffs i Belgiska Brügge.

– Vi började serien bra minns "Lill-Hinken." "Lacke" Hall och Hasse Möller lät mig debutera borta mot KB Karlskoga och jag tror "Kocken" Andersson gjorde tre, vi vann i alla fall med 4–1. Hemmadebuten kom omgången därpå när vi krossade Brynäs en lördagseftermiddag på Söderstadion med 9–0. "Kocken" gjorde fem och jag fick göra mitt första mål för Hammarby, dessutom lirade jag fram till tre. Min debut-säsongs gick bra men vi räckte inte ända fram, Sirius hade toksatsat och vann serien åtta poäng före oss.

Året efter blev inte särskilt rolig ur unge herr Holmbergs perspektiv.

– Skador och lumpen, suckar han, menisken pajade på våren och sedan väntade lumpen i Karlskrona. Men huvudsaken var att vi gick upp i Allsvenskan igen, det blev kvalsegrar mot Sandåkern och Helsingborg.

Hösten -70

Om 1969 var bortkastat för "Lill-Hinken" blev 1970 en lång klang- och jubelföreställning.

– Våren var inte rolig, vi fick några jättetorskar och allt verkade bli som vanligt, men till hösten kom Tom Turesson hem från Belgien och alla bitar föll på plats. Tom var den farsa vi behövde och helt plötsligt var det stolpe in.

Publiken började, enligt engelsk modell, sjunga. En ljum vardagskväll mot Göteborg steg sången från norra för att sedan rulla runt Söderstadion. "La-la-la, hej-hej-hej, Hammarby" är en av de sånger som ännu kan höras från grönvita läktare.

– Ja, det var helt fantastiskt vilket stöd vi fick. Man blev lite av hjälte på Söder. Det hände att vi slank in på Kvarnen efter träningar och matcher och alla ville givetvis bjuda på bira. Men vi var tvungna att ligga lågt, det gick inte och sitta och kröka, men kul hade vi. Jag tror allting var mycket lättare på den tiden. Nu är det mycket snack om kost och liknande. Då var det morsans husmanskost och en bärs då och då. Vi tränade bara tre gånger i veckan och vi tjänade inte särskilt mycket pengar. Jag kommer ihåg kön varje månad till kassören Åke Lindberg, det var kontanter som gällde då.

"Lill-Hinken" gjorde en kanonhöst, en av höjdpunkterna kom i derbyt mot AIK inför 32 229 åskådare på Råsunda. Slitvargen Peter Claesson (spelade även allsvensk bandy i Hammarby) gjorde 1–0 innan det fantastiska 2–0-målet kom i andra halvlek.

– Jag fick en smörpass från "Kenta", minns "Lill-Hinken" och ryckte förbi någon av deras äldre backar (Gnaget-legenden Owe Ohlsson) och slog en skaplig

passning till Janne Sjöström som rullade bollen i tomt mål.

Till slut blev det en femteplats för Hammarby efter att ha varit sist på våren. Begreppet "Hösten -70" föddes och används än i dag av de Bajenfans som var med. Det blev också två U-landskamper för "Lill-Hinken", och det fanns de som tyckte att den lovande Hammarbyforwarden snart var mogen för större uppgifter.

Nere på jorden

Säsongen efter blev svårare, förvisso hängde Bajen kvar men det var inte samma flyt som de där magiska höstmånaderna 1970.

– Nej, varför det gick sämre vet jag inte, efteråt försökte vi analysera vad som egentligen hände. Det var i princip samma lag, nästan samma publikstöd men inte den där turen vi haft året innan. Men som vanligt i Bajen levde vi högt på vår sammanhållning, alla var goda kamrater och vi älskade det som vi höll på med. Ibland var det surr i pressen om att det där med kamratskapet och klubbkänslan var överdrivet. Men vadå, Hammarby var unikt, det var faktiskt så.

Till säsongen 1972 kom bland andra Roger Fransson, men baksmällan efter hösten -70 höll fortfarande i sig.

– Ja, Janne Holmberg var ny tränare och han satte ner mig på mittfältet, fortsätter "Lill-Hinken". Jag trivdes väl inte riktigt där men gjorde mitt bästa. Vi slogs återigen i botten men hängde i alla fall kvar.

Inför säsongen 1973 blev gamle spelaren Olle Nyström tränare, från det lite mer teoretiska som Holmberg praktiserat blev det tuta och kör igen.

– Det kändes skitbra inför säsongen, jag hade aldrig varit så bra tränad och såg verkligen fram emot att få lira. Men så i andra omgången hände det. Vi låg under mot Norrköping på Idrottsparken med 1–0 när jag i andra halvlek tog emot ett uppspel från Ola Blumenberg. Sedan small det bara till. Domaren sa åt mig att resa mig, men Ove Kindvall såg på en gång hur det var fatt och jag blev utburen på bår med ruskiga smärtor.

"Lill-Hinkens" ben hade gått av vid vristen, avsparkat av landslagsbacken Christer Hult (som för övrigt tjänstgjorde som fångvaktare på Norrköpingsanstalten) och en fotbollskarriär var till ända innan den knappt hade hunnit börja. Det blev operation och flera comebackförsök men smärtan hindrade "Lill-Hinken" från att träna.

– Ja, det var inte roligt, säger "Lill-Hinken", man

"Lill-Hinken" på väg förbi en djurgårdsback i ett derby på Råsunda i början av 1970-talet. Notera polisongerna.

plockade ut brosk ur benet men det blev inte bättre. Till sist hittade man en lös bit och jag kunde äntligen börja köra igen. Jag har förresten två starka minnen från skadetiden, det första är derbyt mot Djurgården. Bajen låg under med 1-0 och jag bestämde mig att gå ner till killarna i omklädningsrummet när det var en kvart kvar. Jag satt högst upp på Östra övre och gick på kryckor så det tog en stund innan jag kom ner. När jag var framme vid utgången ledde vi med 4-1 efter två mål var av Roger Fransson och Janne Sjöström. Det andra minnet är från sjukhuset. Helt plötsligt kommer en sjuksyrra in och skjutsar iväg mig till ett rum. Där sitter två Hammarbysupportrar som jag aldrig sett förut. Dom har en flaska skumpa och tre pappmuggar med sig så vi sitter där och dricker champis och surrar. Helfestligt.

Elitkarriären över

"Lill-Hinken" kom aldrig igen efter skadan, det blev ett comebackförsök 1976 men frånvaron från elitfotbollen hade varit allt för lång.

– Ja, det gick inte, säger "Lill-Hinken" utan bitterhet i rösten. Jag gick till Stockholmspolisens i stället där

jag lirade några år, sedan blev det Stureby igen och Tungelsta. I Tungelsta avslutade jag min karriär genom att bli damtränare i två, det var en rolig erfarenhet.

Idag är "Lill-Hinken" en trogen gäst på Söderstadion, han träffar också killarna från laget i början på 70-talet.

– Ja, vi träffas till premiären av Tipsextra varje år och kakar sill och har trevligt. Det är Kenta, Ronnie, Janne, bröderna Qvarforth, "Bönan" Löf och Ture. Kanonkillar allihopa.

Om dagens Bajen har han bara gott att säga.

– Ja, jag tycker det är jättekul med framgångarna, jag försöker gå så ofta som möjligt. Och publiken, den är enorm. Jag blir tårögd när dom hyllade Bajen efter Malmömatchen trots att dom torskade. Min grabb är med i Bajen Fans och ser det mesta.

När vi kommer ut från Kvarnen har det börjat snöa. Innan vi skiljs åt vädjar "Lill-Hinken" till mig att inte göra någon snyfthistoria. "Skriv positivt om Bajen i stället" säger han. Och visst är han sig lik när han vandrar bort i snöslasket. Det är bara motorvägspolisongerna som saknas.

Magnusson